

Μια Προσωπική Υπόθεση

• μια ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του **Creative Commons** <<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

1.

«Χρωστάμε σ'αυτούς τους ανθρώπους, Ευγένιε: γι'αυτό πρέπει να πάμε μαζί τους. Πρέπει να δουλέψω στα ορυχεία για κάποιον καιρό, μέχρι να βγει το χρέος και να μπορέσουμε να επιστρέψουμε πάλι σπίτι.»

Έτσι του απάντησε ο πατέρας του, όταν εκείνος τον ρώτησε γιατί θα έφευγαν.

«Θα σε αφήνα εδώ, Ευγένιε, αν μπορούσα: αλλά το ξέρεις ότι δεν μπορώ,» είπε, αναστενάζοντας. «Πρέπει να σε πάρω μαζί μου. Είσαι πολύ μικρός για να μείνεις μόνος...»

«Θα σου ζητήσουν να δουλέψεις κι εσύ γι'αυτούς,» είπε. «Θα σ'το ζητήσουν παρότι εσύ δεν τους χρωστάς τίποτα. Μη φοβηθείς. Κάνε ό,τι σου λένε, και σύντομα όλα θα τελειώσουν.»

«Δε μπορεί να μας κρατήσουν για πολύ,» είπε. «Αν δουλέψουμε αρκετά κι οι δύο, πρέπει να μας αφήσουν πιο γρήγορα. Και τότε θα γυρίσουμε πάλι σπίτι.»

Ο Ευγένιος ήταν τώρα στον Σταθμό, στο Κέντρο της Μέλβερηθ, και τον είχαν μόλις πάρει μακριά από τον πατέρα του. Μια γυναίκα που φορούσε άσπρα ρούχα, όπως όλοι οι στρατιώτες της Παντοκράτειρας, τον κρατούσε από το σβέρκο. Το γαντοφορεμένο χέρι της τον πονούσε. Στη ζώνη της, ο Ευγένιος έβλεπε να κρέμεται ένα ξιφίδιο από τη μεριά του, κι ένα πιστόλι από την άλλη μεριά.

Ο πατέρας του είχε, πριν από λίγο, μιλήσει έντονα με τους στρατιώτες. Ζητούσε να τον αφήσουν να είναι μαζί με τον γιο του στο ταξίδι. Εκείνοι, όμως, δεν άλλαζαν γνώμη.

«Ο καθένας θα πάει στη θέση του, κύριε,» είχε πει η γυναίκα που τώρα έσφιγγε το σβέρκο του Ευγένιου. «Δεν είναι χώρος για παιδιά το βαγόνι σας. Εκεί που θα τον πάμε θα είναι καλύτερα γι'αυτόν: δε θα πάθει τίποτα.»

Η φωνή της, όμως, δεν καθησύχαζε καθόλου τον Ευγένιο. Ούτε το γαντοφορεμένο χέρι της επάνω του. Αισθανόταν σαν έντομα να τρέχουν στη ράχη του, και τα γόνατά του έτρεμαν. Ανέπνεε πιο γρήγορα απ'ό,τι συνήθως. Ήθελε να φύγει από εδώ. Δεν ήθελε να μπει στο μεγάλο τρένο που ήταν σταματημένο στον Σταθμό – αυτό το μακρύ φίδι από σίδηρο και γυαλί, που γύρω και μέσα του ο Ευγένιος έβλεπε κακούς ανθρώπους να τον κοιτάζουν με μάτια που ήθελαν να τον καταβροχθίσουν. Στρατιώτες με άσπρα ρούχα και τουφέκια· ταξιδιώτες με σάκους, βαριά πανωφόρια, και καπέλα· κάποιους με κάπες και κουκούλες, που δεν μπορούσες να δεις το πρόσωπό τους· άντρες και γυναίκες με όπλα, και πρόσωπα με χαρακιές· εργάτες, πανύψηλους, με πελώρια χέρια και πόδια, άγρια μούσια, και κενά μάτια.

«Να είσαι φρόνιμος, και θα σου δώσω σοκολάτα μετά,» είχε πει η γυναίκα καθώς έπαιρνε τον Ευγένιο μαζί της. «Εντάξει, μικρέ;» Και τότε ήταν που το χέρι της είχε πιάσει δυνατά το σβέρκο του ενώ βάδιζαν, σα να φοβόταν ότι ο Ευγένιος μπορεί να της ξέφευγε.

Εκείνος δεν είχε απαντήσει. Δεν την πίστευε ότι θα του έδινε σοκολάτα· και δεν ήθελε τη σοκολάτα της: ήθελε να τον αφήσουν να είναι κοντά στον μπαμπά του.

Οι σκιές του απογεύματος πλήθαιναν και βάθαιναν στον Σταθμό, καθώς το τρένο ετοιμαζόταν να φύγει.

Η γυναίκα με τα άσπρα ρούχα πήγαινε τον Ευγένιο προς ένα βαγόνι, που η ανοιχτή πόρτα του του έμοιαζε με κάτι το αφάνταστα τρομαχτικό. Μέσα της, μπορούσε να δει ακαθόριστες μορφές να κινούνται, κι αισθανόταν την ανάγκη του να φύγει να μεγαλώνει με κάθε βήμα προς αυτό το δαιμονικό άνοιγμα–

Φωνές από δίπλα. Φασαρία.

Ο Ευγένιος είδε κάποιους ανθρώπους να παλεύουν στις αποβάθρες του Σταθμού. Ανάμεσά τους ήταν και στρατιώτες της Παντοκράτειρας, με άσπρες στολές.

«Τι γίνεται εκεί;» φώναξε η γυναίκα που τον κρατούσε, κι ο Ευγένιος ένωσε τη λαβή της να χαλαρώνει στο σβέρκο του. «Τι γίνεται εκεί, Λοχία;»

«Κάποιος κλέφτης πρέπει νάναι, Λοχαγέ,» απάντησε ένας άντρας που ο Ευγένιος δεν μπορούσε να δει, καθώς το σώμα της γυναίκας που τον κρατούσε τού τον έκρυβε.

Το βλέμμα του Ευγένιου έπεσε πάλι στο θηκαρωμένο ξιφίδιο στη ζώνη της. Και ο φόβος του τον έκανε να κινηθεί.

Άρπαξε τη λαβή του όπλου, το τράβηξε, και, γυρίζοντας απότομα, χτύπησε το χέρι της γυναίκας το οποίο τον κρατούσε.

«Αα!» φώναξε εκείνη, ξαφνιασμένα. «Κωλόπαιδο!»

Αλλά ο Ευγένιος ήδη έτρεχε μέσα στον κόσμο, περνώντας ανάμεσα από αιφνιδιασμένους επιβάτες, πηδώντας πάνω από μπαγκάζια.

«Πιάστε τον!» αντηχούσε η φωνή της γυναίκας πίσω του. «Πιάστε αυτό το αγόρι! Αυτό το αγόρι!»

Ο Ευγένιος είδε δύο άντρες με άσπρα να έρχονται προς το μέρος του. Έτρεξε πίσω από μια μεγάλη κολόνα του Σταθμού, κάνοντας κύκλο. Και πάλι, όμως, αντίκρισε έναν απ'αυτούς να τον πλησιάζει, σπρώχνοντας άλλους ανθρώπους βίαια για να περάσει.

Ο Ευγένιος έπεσε, με φόρα, πάνω στα πόδια μιας γυναίκας. Εκείνη, ουρλιάζοντας, σωριάστηκε πάνω σ'έναν άλλο επιβάτη. Βαλίτσες και σάκοι πετάχτηκαν από δω κι από κει, καθώς παραδίπλα ήταν μια στοίβα από μπαγκάζια. Το μπουρδούκλωμα στάθηκε εμπόδιο στο δρόμο του στρατιώτη.

Ο Ευγένιος πέρασε από στενά ανοίγματα ανάμεσα στους επιβάτες, κρύβοντας το ξιφίδιο της κακιάς γυναίκας μέσα στο πανωφόρι του, και τελικά βγήκε απ'τον Σταθμό, νιώθοντας το

κρύο να μπαίνει γρήγορα στα πνευμόνια του και να τον λογχίζει σαν μαχαίρια.

«Έλα πίσω, μικρέ!» άκουσε κάποιον άντρα να του φωνάζει. «Έλα πίσω!»

Ο Ευγένιος, όμως, δεν είχε σταματήσει καθόλου να τρέχει και τώρα, που βρισκόταν στους δρόμους της Μέλβερηθ, έτρεξε προς μια τυχαία κατεύθυνση, αποφεύγοντας μια άμαξα που την τραβούσαν δύο άλογα (τα ζώα χρεμέτισαν ξαφνιασμένα· ο αμαξάς φώναξε: *Πού πας, ρε μαλακισμένο! Θες να σε σκοτώσω;*), πηδώντας πάνω στην οροφή ενός σταματημένου τετράκυκλου ενεργειακού οχήματος, πηδώντας από την άλλη μεριά του οχήματος, μπαίνοντας σ'ένα στενό δρομάκι όλο σκουπίδια και βρομόνερα...

Όταν σκοτείνιασε, είχε κουραστεί να τρέχει. Τα πόδια του τον πονούσαν, και αισθανόταν την αναπνοή του κομμένη. Δεν ήξερε πού βρισκόταν· δεν είχε ξανάρθει σε τούτη τη μεριά της πόλης. Τα πάντα ήταν άγνωστα γύρω του. Παράξενες φάτσες τον κοιτούσαν. Στα μαγαζιά που ήταν ανοιχτά φοβόταν να μπει. Τρόμαξε όταν μια πελώρια σκιά έπεσε πάνω του, και κατέβασε το κεφάλι, ζαρώνοντας σε μια γωνία. Μετά, καθώς η σκιά έφευγε, κοίταξε δειλά, για να δει τον γρύπα να περνά φτερουγίζοντας και να απομακρύνεται. Ο καρβαλάρης του δεν ήταν στρατιώτης με άσπρα ρούχα· αερομεταφορέας ήταν.

Ο Ευγένιος ήθελε κάτι να πιει. Διψούσε τόσο πολύ.

Πλησίασε μια βρύση σ'έναν μικρό δρόμο, όχι πολύ μακριά από ένα σπίτι που απέξω στέκονταν τρεις γυναίκες. Φορούσαν ζεστά παλτά που – παρατήρησε παραξενεμένος ο Ευγένιος – τελείωναν πολύ πάνω από το γόνατο· και τα πόδια των γυναικών ήταν γυμνά μέσα στο κρύο, εκτός από κάλτσες και παπούτσια. Για

κάποιο λόγο που δεν μπορούσε να καταλάβει, ο Ευγένιος κοίταζε για κάμποση ώρα τα μακριά πόδια τους προτού σκύψει για να πει νερό από τη βρύση.

Το νερό ήταν παγωμένο αλλά δεν τον πείραζε.

Πού είναι ο μπαμπάς μου; σκέφτηκε όταν έσβησε τη δίψα του. *Πήραν τον μπαμπά μου...* Και κάθισε, κουρασμένα, πλάι στη βρύση.

Κάτω απ'το πανωφόρι του, ένιωθε το ξιφίδιο της κακιάς γυναίκας βαρύ και αιχμηρό. Έβαλε το χέρι του στη λαβή του όπλου και την έσφιξε. Αν κάποιος ερχόταν να τον πειράξει, ο Ευγένιος ήταν έτοιμος να πολεμήσει!

Οι τρεις γυναίκες με τα γυμνά πόδια, έξω από εκείνο το σπίτι, δεν πρέπει να τον είχαν προσέξει. Ή, αν τον είχαν προσέξει, δεν του έδιναν σημασία.

Το αγόρι κοιτούσε τα πόδια τους, γιατί, για κάποιο λόγο, τον εντυπωσίαζαν.

Παράξενες ιδέες ήρθαν στο μυαλό του. Αισθάνθηκε κάτι μέσα του να ξυπνά-

Θόρυβος από δίπλα. Βήματα. Βήματα που αναγνώριζε.

Ήταν αυτοί!

Προτού καν στραφεί, το ήξερε. Κι όταν στράφηκε, τους είδε. Στρατιώτες με άσπρα ρούχα.

Αμέσως, πετάχτηκε πάνω κι άρχισε να τρέχει.

«Έ, μικρέ! Περίμενε!» του φώναξε ένας. «Δε θα σε πειράξουμε! Μη φεύγεις!» Τον κυνηγούσαν, συγχρόνως. Έτρεχαν κι εκείνοι.

Ο Ευγένιος πέρασε ανάμεσα από τις γυναίκες με τα γυμνά πόδια.

«Πιάστε τον, ρε!» άκουσε κάποιον άλλο στρατιώτη να φωνάζει, μάλλον στις γυναίκες.

«Τι έκανε; Κλεφτρόνι είναι;» είπε μια απ'αυτές.

«Πληρώνεις αν θες κάτι, ψηλέ,» είπε μια άλλη, γελώντας.

Ο Ευγένιος έστριψε, κι έστριψε ξανά. Δεν ήξερε πού πήγαινε· ήξερε μόνο ότι έπρεπε να φύγει μακριά τους. Δεν ήθελε να τον ξαναπάνε σ'εκείνο το τρομαχτικό τρένο, ούτε στην κακιά γυναίκα με τα άσπρα ρούχα και τα μαύρα γάντια. Ήταν όλοι τους κακοί – είχαν κλέψει τον μπαμπά του!

Και τους άκουγε να πλησιάζουν. Τα πόδια τους. Τα μποτοφορεμένα πόδια τους έρχονταν.

Ο δρόμος όπου βρισκόταν τώρα ο Ευγένιος ήταν σκοτεινός και άδειος· μονάχα από μια λάμπα φωτιζόταν. Από κάπου, απόμακρα, ακουγόταν ένας δυνατός θόρυβος – σίδερα πάνω σε σίδερα – το τρένο.

Η φωνή του στρατιώτη σχεδόν χάθηκε μέσα σ'εκείνο τον σαματά: «...θα πας; Έλα εδώ, μικρέ!»

Ένα χέρι άρπαξε το πανωφόρι του.

«Όχι!» ούρλιαξε ο Ευγένιος, βγάζοντας βιαστικά το πανωφόρι – σκοντάφτοντας και πέφτοντας.

Χτυπώντας, επώδυνα, τις παλάμες του και τα γόνατά του.

Από κάπου, απρόσμενα, μια σκιερή μορφή πετάχτηκε. Στο χέρι της βαστούσε ένα σπαθί, που γυάλιζε στο φως της μοναδικής λάμπας καθώς βρισκόταν σε κίνηση.

Μια κραυγή αντήχησε. Κάποιος ακούστηκε να σωριάζεται στο πλακόστρωτο. Ο Ευγένιος είδε αίμα να τινάζεται πλάι του.

«Ο μικρός δεν θέλει να έρθει μαζί σας,» είπε μια ξερή αντρική φωνή.

«Είσαι νεκρός γι'αυτό που μόλις έκανες, όποιος κι α– *Αααρρχ!*»

Ο Ευγένιος άκουσε άλλον έναν να πέφτει, και καθώς ανασηκωνόταν είδε το πτώμα παραδίπλα. Ο λαιμός του στρατιώτη ήταν σχισμένος, τα άσπρα ρούχα του είχαν γεμίσει αίμα.

Κι άλλη φασαρία. Μια γυναικεία κραυγή, τώρα· ακόμα κάποιος έπεσε. Ο Ευγένιος είδε ένα πιστόλι να αναπηδά στο πλακόστρωτο, εκपुरσοκροτώντας.

Στράφηκε. Είδε το σπαθί του άντρα να συναντά το τουφέκι ενός στρατιώτη, παραμερίζοντάς το· οι σφαίρες που έφυγαν από την κάννη χτύπησαν έναν τοίχο, ένα παράθυρο έσπασε. Ο άντρας με το σπαθί γρονθοκόπησε τον αντίπαλό του, ρίχνοντάς τον μπρούμυτα στο πλακόστρωτο· μετά, στάθηκε από πάνω του και τον κάρφωσε στην πλάτη, σκοτώνοντάς τον.

Τράβηξε το ξίφος του έξω από το πτώμα και στράφηκε στον Ευγένιο.

«Πώς σε λένε, μικρέ;»

Ο άντρας ήταν πανύψηλος στα μάτια του Ευγένιου. Φορούσε κάπα, και κάπου εκεί μέσα είχε εξαφανιστεί το σπαθί του. Το πρόσωπό του μισοκρυβόταν στη σκιά της κουκούλας του, αλλά τα μάτια του φαίνονταν να γυαλίζουν· κι απ'ό,τι μπορούσε να διακρίνει ο Ευγένιος, το δέρμα του άντρα δεν πρέπει να ήταν γαλανό σαν το δικό του· μάλλον λευκό δέρμα είχε, με απόχρωση του ροζ, αν και τα γένια του του έδιναν μια σκούρα χροιά, λες και ήταν μαυρόδερμος.

Μόλις είχε ξεπαστρέψει τους στρατιώτες, είχε πάρει δύο πιστόλια τους και το πανωφόρι του Ευγένιου, και είχε πει στο αγόρι να τον ακολουθήσει, γρήγορα. Ο Ευγένιος είχε υπακούσει.

Και τώρα, ύστερα από κάμποσες στροφές σε δρόμους που ο Ευγένιος δεν ήξερε, είχαν τελικά σταματήσει κοντά σ'ένα γκαράζ, όπου ενεργειακά οχήματα ήταν σταθμευμένα.

«Ευγένιο με λένε...»

Ο άντρας τού έδωσε το πανωφόρι του, αλλά όχι και το ξιφίδιο που είχε αρπάξει από την κακιά γυναίκα. «Φόρεσέ το. Κάνει κρύο.»

Ο Ευγένιος το φόρεσε.

«Κάτσε, μη στέκεσαι.» Έδειξε κάτι σκαλοπάτια.

Ο Ευγένιος κάθισε.

«Γιατί σε κυνηγούσαν αυτοί;»

«Με πήραν από τον μπαμπά μου και τους ξέφυγα.»

«Πού είναι τώρα ο μπαμπάς σου;»

«Στο τρένο. Τον πήραν μαζί τους.»

«Τι ήταν; Κρατούμενος;»

«Τους χρωστάμε, μου είπε,» απάντησε ο Ευγένιος. «Πηγαίναμε στα ορυχεία.»

«Κατάλαβα...» μούγκρισε ο άντρας. «Και σε πήραν για να σεβάλουν σ'άλλο βαγόνι απ'τον πατέρα σου;»

Ο Ευγένιος ένευσε.

«Ο πατέρας σου, δηλαδή, είναι στο τρένο τώρα, ε;»

«Ναι.»

«Το τρένο έχει φύγει, μικρέ. Πάνε στα ορυχεία, στα βουνά. Δεν ξέρω αν θα τον ξαναδείς τον πατέρα σου. Λυπάμαι.»

Ο Ευγένιος άρχισε να κλαίει.

«Μην κλαις, μικρέ. Δεν υπάρχει χρόνος για δάκρυα. Όχι σ'ετούτο τον κόσμο.»

Ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Ευγένιου, καθώς εκείνος συνέχιζε να κλαίει. Το άγγιγμα του αγνώστου ήταν βαρύ αλλά φιλικό, όχι σαν της κακιάς γυναίκας με τα γάντια. Το άγγιγμά του ήταν ζεστό.

«Έλα. Θα σε πάω κάπου να φας και να ξεκουραστείς. Δεν πεινάς;»

Πεινούσε.

Πριν δεν το είχε καταλάβει, αλλά πραγματικά πεινούσε. Όταν ο άγνωστος τού έδωσε ένα μεγάλο χάρτινο κουτί με κρέας και μακαρόνια, ο Ευγένιος τού όρμησε σαν κάτι γάτες που έβλεπε καμια φορά στο δρόμο.

Οι δυο τους δεν ήταν έξω τώρα. Ο άγνωστος τον είχε πάει σ'ένα ξενοδοχείο και είχαν κλείσει δωμάτιο. Ο Ευγένιος καθόταν στο κρεβάτι καθώς καταβρόχθιζε το φαγητό του. Ο άντρας είχε βγάλει την κάπα του και τώρα φαινόταν πως, όντως, είχε δέρμα λευκό-ροζ, και τα μαλλιά του ήταν μαύρα και πλούσια, αν και λαδωμένα. Η όψη του ήταν άγρια, και τρομαχτική, αλλά όταν χαμογελούσε έμοιαζε φιλικός στον Ευγένιο, παρά τα αξύριστα μούσια του. Ήταν λεπτός και ψηλός, και φαινόταν πολύ δυνατός. Στο πάτωμα του μικρού δωματίου είχε αφήσει ένα σωρό όπλα: το σπαθί του, θηκαρωμένο σ'ένα ξύλινο θηκάρι, τα πιστόλια των στρατιωτών, κι ένα δικό του πιστόλι. Το ξιφίδιο της κακιάς γυναίκας κρεμόταν από τη ζώνη του, και η λαβή ενός άλλου ξιφιδίου προεξείχε από τη μια μπότα του. Φορούσε δερμάτινο, καφέ παντελόνι και μάλλινο, επίσης καφέ πουκάμισο. Στα χέρια του κρατούσε κι εκείνος ένα χάρτινο κουτί και έτρωγε, αμίλητα· το φαγητό ήταν ίδιο με του Ευγένιου, αλλά ο άγνωστος δεν βιαζόταν να το τελειώσει.

Ο μικρός τελείωσε πρώτος.

«Πεινάς κι άλλο;» τον ρώτησε ο άντρας.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

Ο άντρας τού έδωσε ένα αναψυκτικό που ήταν πάνω στο κομοδίνο.

Ο Ευγένιος ήπιε. «Πώς σε λένε;» ρώτησε.

«Βασνάρος,» αποκρίθηκε ο άντρας μασώντας ένα κομμάτι κρέας.

«Και σκοτώνεις τους στρατιώτες με τα άσπρα ρούχα;»

Ο Βασνάρος χαμογέλασε. «Όχι πάντα. Αλλά ομολογώ ότι δε διστάζω.»

«Και δε σ'έχουν πιάσει;»

«Δεν είναι τόσο εύκολο να πιάσεις κάποιον που δεν υπάρχει, μικρέ. Είμαι, επισήμως, νεκρός.»

Ο Ευγένιος συνοφρυώθηκε. Ήπια μια γουλιά από το αναψυκτικό του. Λίγο απ' αυτό έτρεξε πάνω στο σαγόνι του.

Ο Βασνάρος τού έδωσε μια χαρτοπετσέτα. «Κι εγώ έχω χάσει τον πατέρα μου, Ευγένιε. Και τη μητέρα μου. Η δική σου μητέρα πού είναι;»

Ο Ευγένιος, καθώς σκουπιζόταν, είπε: «Ο μπαμπάς μου έχει πει ότι έφυγε όταν γεννήθηκα, αλλά με αγαπάει πολύ.»

Ο Βασνάρος τον παρατήρησε για λίγο χωρίς να μιλά, και χωρίς να τρώει.

«Τι;» έκανε ο Ευγένιος.

«Τίποτα,» είπε ο Βασνάρος. «Υπάρχει κανένας άλλος που μπορείς να πας;»

Ο Ευγένιος κούνησε το κεφάλι.

«Κανένας θείος; Καμια θεία;» ρώτησε ο Βασνάρος.

«Η θεία μου δεν μπορεί να με κρατήσει· δουλεύει στο εργοστάσιο. Αν μπορούσε να με κρατήσει, ο μπαμπάς είπε ότι θα μάφηνε σ' αυτήν αντί να με πάρει μαζί του στα ορυχεία.»

«Κατάλαβα...» μουρμούρισε ο Βασνάρος. «Και τι θέλεις να κάνω εγώ μ' εσένα, μικρέ; Πού θέλεις να σε πάω;»

Ο Ευγένιος αρχικά δεν ήξερε τι ν' απαντήσει. Δεν υπήρχε απάντηση. Μετά, όμως, είπε: «Σπίτι;...»

«Εκεί που έμενες πριν;»

Ο Ευγένιος ένευσε.

«Ξέχασέ το. Αυτό θά'ναι το πρώτο μέρος που θα ψάξουν. Κι επιπλέον, αφού ο πατέρας σου χρωστούσε, μάλλον τώρα οι Παντοκρατορικοί θα το εκμεταλλευτούν το οίκημα.»

Ο Ευγένιος δεν καταλάβαινε ακριβώς τι εννοούσε ο Βασνάρος. «Θα πάρουν το σπίτι μας;» ρώτησε τελικά.

«Προσωρινά, ναι. Μέχρι ο πατέρας σου να ξεπληρώσει το χρέος, δουλεύοντας γι' αυτούς στα ορυχεία.»

Ο Ευγένιος έμεινε σιωπηλός.

«Και μάλλον θα τον τιμωρήσουν τώρα,» είπε ο Βασνάρος.

«Για μένα;»

Ο Βασνάρος έσμιξε τα χείλη. «Μικρέ... τους έκανες πρόβλημα, δεν το βλέπεις;» Άνοιξε το κουτάκι με το άλλο αναψυκτικό. «Λοιπόν, κοίτα. Απόψε θα κοιμηθούμε εδώ. Κι αύριο... θα σε πάω να μείνεις με κάτι άλλους ανθρώπους.»

«Τι άλλους ανθρώπους;»

«Δεν είναι μαζί με τους στρατιώτες με τις άσπρες στολές. Θα σε κρύψουν. Θα ξέρουν αυτοί τι να κάνουν. Εγώ δεν ξέρω τι να κάνω μ'εμένα. Εγώ, Ευγένιε, δεν έχω σπίτι.»

«Και πού μένεις;»

«Από δω κι από κει.»

«Και λεφτά πώς βγάζεις;»

Ο Βασνάρος χαμογέλασε. Ήπια μια γουλιά απ'το αναψυκτικό. «Δεν είσαι τόσο μικρός ώστε να μην ξέρεις πώς γυρίζουν οι τροχαλίες της πόλης, ε; Πόσο χρονώ είσαι;»

«Έντεκα.»

«Πώς λες ότι βγάζω λεφτά, λοιπόν;»

«Είσαι κλέφτης;»

Ο Βασνάρος γέλασε. «Ναι. Ουσιαστικά, είμαι κλέφτης. Αλλά δεν τα παίρνω από ανθρώπους που δεν έχουν. Τα παίρνω από αυτούς που αξίζει να τους τα πάρω – από αυτούς που έχουν ξεπουληθεί στους στρατιώτες με τα άσπρα ρούχα. Από αυτούς που έχουν δώσει την ψυχή τους στην Παντοκράτειρα.»

Τώρα, υπήρχε στο βλέμμα του άντρα κάτι που φόβιζε τον Ευγένιο. Τα μάτια του γυάλιζαν σαν άγριου, θυμωμένου σκύλου.

Η όψη του Βασνάρου μαλάκωσε, σα να κατάλαβε ότι τρώμαζε το αγόρι. Ήπια μια γουλιά από το αναψυκτικό του. «Μπορεί νάχεις ακούσει για μένα, Ευγένιε,» είπε. «Στις ειδήσεις, ή από τον πατέρα σου. Τα σκυλιά της Παντοκράτειρας με ονομάζουν 'ο Φονιάς της Μέλβερηθ', 'ο Τρελός Λύκος'.»

Ο Ευγένιος, πράγματι, είχε ακούσει γι'αυτόν. Και δεν τον φοβόταν, γιατί ο πατέρας του του είχε πει: *Εμάς δε μας πειράζει*

αυτός. Για άλλους πηγαίνει. Ίσως νάναι με την Επανάσταση. Αλλά μην το πεις τούτο πουθενά, έτσι, Ευγένιε;

«Υπάρχουν κι άλλοι, όμως,» συνέχισε ο Βασνάρος, «που με λένε ‘ο Αγωνιστής των Δρόμων’, ‘ο Εκδικητής’, ‘ο Γιος της Λόρκης’. Δεν τα λέω εγώ, μικρέ· εκείνοι τα λένε. Ορισμένες φορές ακούω αυτά που λένε για μένα, χωρίς να ξέρουν ότι είμαι κοντά, και γελάω. Γιατί τα περισσότερα δεν είναι αλήθεια! Μ’έχουν κάνει ήρωά τους, οι ανόητοι. Αν ένας νεκρός είναι ο ήρωάς τους, έχουν πρόβλημα, δε νομίζεις;» Μειδίασε.

«Θέλω να μείνω μαζί σου,» είπε αποφασιστικά ο Ευγένιος.

«Δε γίνεται, μικρέ,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος. «Θα μου ψοφήσεις, και δε θέλω να τόχω στη συνείδησή μου. Έχω ήδη πολλά φορτωμένα εκεί. Θα σε πάω, όμως, σε κάτι άλλους ανθρώπους που θα δεις ότι είναι καλοί και θα σε φροντίσουν. Αν σε κακομεταχειριστούν θα γίνει της Λόρκης· σ’το υπόσχομαι.»

2.

Ο μικρός ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι, τώρα, και κοιμόταν. Αλλά ο Βασνάρος δεν κοιμόταν. Ήταν σε επιφυλακή, γιατί δεν θεωρούσε ετούτο το μέρος απόλυτα ασφαλές. Αν τα σκυλιά της Παντοκράτειρας ήθελαν πολύ τον Ευγένιο, μπορεί να έψαχναν ολόκληρη την περιοχή. Δεν είμαστε, άλλωστε, και τόσο μακριά από τον Σταθμό.

Ο Βασνάρος, όμως, δεν πίστευε πραγματικά ότι οι Παντοκρατορικοί θα έκαναν κάτι τέτοιο. Πολύς χρόνος και πολύς κόπος για ένα μικρό αγόρι. Απλά θα τιμωρούσαν τον πατέρα του – βάζοντάς τον, μάλλον, να δουλέψει στα ορυχεία ενέργειας για περισσότερο απ’ό,τι δικαιολογούσε το χρέος του σ’αυτούς.

Ο μικρός είναι άτυχος. Αν είχε, τουλάχιστον, κάπου αλλού να πάει, δε θάχε ποτέ μπλέξει σε τούτη την κωλοϊστορία. Αλλά, απ'ό,τι είχε καταλάβει ο Βασνάρος, ο Ευγένιος μόνο τον πατέρα του είχε. Η μάνα του πρέπει να πέθανε στη γέννα, έτσι όπως μου τα είπε. Ή, αν δεν πέθανε στη γέννα, πέθανε σίγουρα λίγο μετά από τη γέννα.

Γάμησέ τα...

Η κατάσταση του Βασνάρου, βέβαια, δεν ήταν καλύτερη από του Ευγένιου. Ετούτη η γαμημένη πόλη ήξερε καλά να καταστρέφει ανθρώπους. Αλλά ο Βασνάρος είχε την αίσθηση ότι ο μικρός δεν θα κατέληγε σαν εκείνον αν έμενε μόνος στους δρόμους της Μέλβερηθ. Ή θα τον μάγκωναν οι Παντοκρατορικοί, ή... ποιος ξέρει τι θα του συνέβαινε; *Οτιδήποτε...*

Κοιτάζοντας ανάμεσα από τα μισόκλειστα παντζούρια του παραθύρου, είδε κάτι που διέλυσε όλες τις σκέψεις από το μυαλό του και τον έφερε σ'εκείνη την κατάσταση πολεμικής εγρήγορσης που είχε γίνει, τόσα χρόνια, το βασικό του ένστικτο.

Πολεμιστές της Παντοκράτειρας πλησίαζαν το ξενοδοχείο, ντυμένοι με τις λευκές τους στολές και οπλοφορώντας. Ανάμεσά τους ήταν μια γυναίκα που φαινόταν για λοχαγός από τα αναγνωριστικά επάνω της. Μετρίου αναστήματος, μαύρα μαλλιά, δέρμα κατάλευκο σαν χιόνι. Πλάι της βάδιζε ένας άντρας που στο δεξί του χέρι βαστούσε ένα κοντό μπαστούνι με κάτι μπιχλιμπίδια που γυάλιζαν επάνω του - κρύσταλλοι, μικροσκοπικά κάτοπτρα, και τέτοια.

Μάγος.

Οι γαμημένοι έβαλαν μάγο να εντοπίσει τον μικρό!

Ο Βασνάρος στράφηκε στον Ευγένιο. Τον πλησίασε και τον κούνησε απ'τον ώμο. «Μικρέ! Ώρα να φύγουμε.»

Τα μάτια του άνοιξαν.

«Οι στρατιώτες είναι εδώ,» του είπε ο Βασνάρος.

Τα μάτια του Ευγένιου γούρλωσαν.

Ο Βασνάρος είχε ήδη αρχίσει να δένει την κάπα του και να κρύβει τα όπλα του μέσα της. Ο μικρός φόρεσε τα παπούτσια και το πανωφόρι του.

«Τελικά, δεν ήταν πρόθυμοι να σ'αφήσουν να τους ξεφύγεις τόσο εύκολα. Έβαλαν μάγο να σε βρει – από κάποια φωτογραφία σου, μάλλον. Αλλά μην ανησυχείς: πρέπει μόνο ν'απομακρυνθούμε. Όσο πιο μακριά είσαι, τόσο πιο δύσκολο είναι να σ'εντοπίσει.»

Ο Βασνάρος μισάνοιξε την πόρτα του δωματίου και κοίταξε έξω, στον διάδρομο του ξενοδοχείου. Κανένας δε φαινόταν ακόμα, αλλά από τη σκάλα βήματα ακούγονταν να έρχονται.

Ο Βασνάρος πήρε τον σάκο του από κάτω, τον έριξε στον ώμο, και βγήκε απ'το δωμάτιο. Ο μικρός τον ακολούθησε, μοιάζοντας τρομοκρατημένος. Πλησίασαν μια πόρτα στο βάθος του διαδρόμου, η οποία, καθώς ήξερε ο Βασνάρος, ήταν για περιπτώσεις ανάγκης – όπως φωτιά. *Αλλά κι ετούτη περίπτωση ανάγκης είναι.*

Έπιασε το πόμολο κι έκανε ν'ανοίξει. Ήταν κλειδωμένα.

Γαμήσου! Τώρα θα έρθουν προετοιμασμένοι. Τράβηξε ένα πιστόλι και πυροβόλησε την παλιά κλειδαριά, διαλύοντάς την.

Τα βήματα στη σκάλα έγιναν πιο γρήγορα.

Ο Βασνάρος άνοιξε την πόρτα, λέγοντας στον Ευγένιο: «Βγες! Κατέβα τη σκάλα!»

Εκείνος υπάκουσε, περνώντας το κατώφλι κι αρχίζοντας να κατεβαίνει τα σιδερένια σκαλοπάτια στην εξωτερική μεριά του ξενοδοχείου.

Ο Βασνάρος τράβηξε κι ένα δεύτερο πιστόλι.

Οι Παντοκρατορικοί φάνηκαν στην άλλη άκρη του διαδρόμου, κι εκείνος άρχισε αμέσως να τους πυροβολεί. Η λοχαγός, που προπορευόταν, κραύγασε καθώς τραυματίστηκε ελαφρά στο μπράτσο – η σφαίρα δεν πρέπει καν να μπήχτηκε μέσα της αλλά να πέρασε ξυστά. Κάποιοι άλλοι πυροβόλησαν από πίσω, χωρίς

νάχουν ακόμα ανεβεί την εσωτερική σκάλα του ξενοδοχείου· οι σφαίρες τους χτύπησαν το ταβάνι και τους τοίχους.

Ο Βασνάρος έριξε μερικές ριπές και μετά βγήκε από την έξοδο κινδύνου.

Συνάντησε τον Ευγένιο σ'ένα σοκάκι, δίπλα απ'το ξενοδοχείο. «Πάμε,» του είπε. «Πρέπει να φύγουμε. Όσο πιο μακριά γίνεται.»

Έτρεξαν μέσα στους νυχτερινούς δρόμους της Μέλβερηθ, πηγαίνοντας προς μια υπόγεια διάβαση στις ράγες του τρένου. Ο μικρός παραπατούσε και σκόνταφτε, και ο Βασνάρος τον άρπαξε από τη μέση και τον σήκωσε, για να μη χάνουν χρόνο. Δε μπορούσαν ν'απομακρύνονται με το ρυθμό των ποδιών ενός εντεκάχρονου παιδιού όταν τα σκυλιά της Παντοκράτειρας έρχονταν με το ρυθμό των ποδιών ενηλίκων.

Πλησιάζοντας την υπόγεια διάβαση, είδε ένα τετράκυκλο, θωρακισμένο όχημα σταματημένο, με το σύμβολο της Παντοκράτειρας επάνω. Μέσα, φαινόταν ένας οδηγός. Έξω, ήταν τρεις στρατιώτες, με τουφέκια στα χέρια.

Ο Βασνάρος σταμάτησε απότομα, στις βαθιές σκιές του δρόμου, πλάι σ'έναν δημόσιο επικοινωνιακό δίαυλο. Άφησε τον Ευγένιο να σταθεί στα πόδια του, κάνοντάς του νόημα να μείνει σιωπηλός. Εκείνος δεν έβγαλε κιχ.

Κάποιος το έχει πάρει προσωπικά το ζήτημα, σκέφτηκε ο Βασνάρος ατενίζοντας το σταματημένο όχημα και τους στρατιώτες. Το ίδιο κι εγώ. Τράβηξε δύο πιστόλια μέσα από την κάπα του. Δε θα τους άφηνε να του κλέψουν τον μικρό.

«Μείνε εδώ,» είπε στον Ευγένιο, και βγαίνοντας από τις σκιές του δρόμου πυροβόλησε τους Παντοκρατορικούς και με τα δύο πιστόλια.

Ο ένας σκοτώθηκε, χτυπημένος στο κεφάλι· ο άλλος έπεσε, τραυματισμένος στον ώμο και στον μηρό. Ο τρίτος πρόλαβε να υψώσει το τουφέκι του και να ρίξει–

–καθώς ο Βασνάρος πεταγόταν μέσα σ'έναν άλλο δρόμο. Οι σφαίρες τον ακολουθούσαν.

Ακούμπησε την πλάτη του σ'έναν τοίχο, για να καλυφθεί μες στο σκοτάδι.

Τώρα, η λοχαγός, ο μάγος, και οι άλλοι δε θ'αργήσουν νάρθουν εδώ...

Ο στρατιώτης ακούστηκε να πλησιάζει. Με την άκρια του ματιού του, ο Βασνάρος μπορούσε να δει τη σκιά του άντρα και του τουφεκιού του. Δεν ήταν δειλός, φαίνεται.

Αλλά αυτός που βρισκόταν μέσα στο όχημα, σίγουρα, θα καλούσε ενισχύσεις τώρα. *Όπως πάντα – δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.*

Ο Βασνάρος πιάστηκε από ένα περβάζι πάνω απ'το κεφάλι του και σκαρφάλωσε. Άπλωσε τα χέρια του, άρπαξε τα κάγκελα ενός στενού μπαλκονιού και κρεμάστηκε εκεί, ανάποδα, σαν έντομο της νύχτας.

Από κάτω του, είδε τον στρατιώτη να βαδίζει, κοιτάζοντας ολόγυρα, προσεχτικά, με το τουφέκι του υψωμένο στο επίπεδο του ώμου.

Θάπρεπε να κοιτάς κι επάνω, καριόλη.

Ο Βασνάρος άφησε τον εαυτό του να πέσει ενώ συγχρόνως τραβούσε το ξιφίδιο από τη μπότα του. Βρέθηκε πίσω απ'τον στρατιώτη και του έσχισε τον λαιμό πέρα για πέρα. Το τουφέκι του πυροβόλησε μια φορά και μετά σώπασε.

Ο Βασνάρος το πήρε από κάτω και ζύγωσε πάλι το όχημα, ξέροντας ότι τώρα η λοχαγός και οι άλλοι δεν μπορεί να ήταν μακριά – και, μάλλον, θα γνώριζαν ακριβώς πού βρισκόταν το αγόρι, εξαιτίας του καταραμένου μάγου τους.

Ο Βασνάρος βγήκε απ'το σκοτάδι κρατώντας το τουφέκι υψωμένο και πυροβολώντας το μπροστινό παράθυρο του τετράκυκλου οχήματος. Το κρύσταλλο δεν έσπασε αμέσως γιατί ήταν ενισχυμένο. Ο οδηγός φάνηκε να σκύβει για να καλυφτεί.

Το τζάμι ράγισε και διαλύθηκε.

Ο στρατιώτης τον οποίο ο Βασνάρος είχε τραυματίσει πριν στον μηρό και στον ώμο ήταν ακόμα κάτω, αλλά τώρα είχε τραβήξει ένα πιστόλι – και πυροβόλησε. Ευτυχώς, το σημάδι του, στην κατάστασή του, δεν ήταν καλό. Οι σφαίρες του κατέληξαν κάπου αριστερά από τα πόδια του Βασνάρου· κι εκείνος, στρέφοντας την κάννη του τουφεκιού του, σκότωσε τον στρατιώτη.

Ο γαμημένος γεμιστήρας τελείωσε.

Ο Βασνάρος, μ'ένα γρύλισμα, πέταξε το όπλο παραδίπλα.

Οι τροχοί του οχήματος άρχισαν ξαφνικά να περιστρέφονται. Το τετράκυκλο ερχόταν προς τον Βασνάρο, με φανερή πρόθεση να τον πατήσει. Ο οδηγός φαινόταν σκυμμένος στο τιμόνι, δύσκολος στόχος.

Από το βάθος του δρόμου βήματα ακούγονταν, και προειδοποιητικές ριπές αντηχούσαν. Η λοχαγός και οι άλλοι, δίχως αμφιβολία. Ο Βασνάρος δεν στράφηκε καν να τους κοιτάξει· αντιμετώπιζε έναν πολύ πιο άμεσο κίνδυνο από αυτούς.

Πηδώντας, βρέθηκε πάνω στην οροφή του οχήματος, και πιάστηκε από την άκρη του σπασμένου μπροστινού παραθύρου. Αισθάνθηκε γυαλιά να μπήγουν στην παλάμη του, αλλά δεν χαλάρωσε καθόλου τη λαβή του· τη δυνάμωσε, μάλιστα, τρίζοντας τα δόντια. Και, με το άλλο χέρι, τράβηξε ένα πιστόλι και πυροβόλησε μέσα στο όχημα, επανειλημμένα.

Κι αυτός ο γαμημένος γεμιστήρας τελείωσε. Αλλά το ίδιο πρέπει να τελείωσε και η ζωή του οδηγού, γιατί το όχημα έχασε

την πορεία του και κοπάνησε σ'έναν τοίχο, λούζοντας τον Βασνάρο με χώματα και σοβάδες.

«Παραδόσου!» άκουσε μια φωνή, την οποία πυροβολισμοί ακολούθησαν.

Κύλησε στο πλάι, για να βρεθεί από τη μεριά του οχήματος όπου το ήξερε πως θα ήταν καλυμμένος. Άνοιξε μια πόρτα και μπήκε. Ο οδηγός ήταν, πράγματι, νεκρός μπροστά στο τιμόνι. Οι σφαίρες των Παντοκρατορικών ακούγονταν να εξοστρακίζονται πάνω στο θωρακισμένο περίβλημα του οχήματος. Ένα τζάμι ράγισε.

Ο Βασνάρος τράβηξε τον οδηγό, παραμερίζοντάς τον. Κάθισε στο τιμόνι, αντέστρεψε τη φορά των τροχών, και πάτησε το πετάλι. Το όχημα πήγε όπισθεν. Έστριψε. Ο Βασνάρος αντέστρεψε πάλι τη φορά των τροχών και, επιταχύνοντας, πήγε προς τους στρατιώτες, ενώ ήταν σκυμμένος για να μη χτυπηθεί από τις σφαίρες τους.

Κραυγές ακούστηκαν καθώς αυτοί πετάγονταν από δω κι από κει. Κάποιος ούρλιαξε, κι ο Βασνάρος αισθάνθηκε το όχημά του να περνά πάνω από ένα ανθρώπινο σώμα. Έστριψε σ'έναν δρόμο, πηγαίνοντας προς τα εκεί όπου είχε αφήσει τον μικρό.

Και είδε Παντοκρατορικούς σ'εκείνο το μέρος. Η λοχαγός, ο μάγος, και δύο άλλοι στρατιώτες.

Πού ήταν ο μικρός;

Ο Βασνάρος επιτάχυνε.

Η λοχαγός τράβηξε τον μάγο στο πλάι του δρόμου. Ένας στρατιώτης πυροβόλησε με το τουφέκι του, ο άλλος έτρεξε. Ο Βασνάρος πάτησε τον πρώτο.

Σταμάτησε απότομα πλάι στον θάλαμο του επικοινωνιακού διαύλου. «Ευγένιε!» φώναξε ανοίγοντας μια πόρτα.

Ο μικρός βγήκε από τον θάλαμο – τελικά, εκεί είχε κρυφτεί, όπως το υποψιαζόμουν – και, τρέχοντας, πήδησε μέσα στο όχημα.

«Παραδόσου!» φώναξε η λοχαγός. «Αυτό το παιδί είναι φυγάς!» Και ο Βασνάρος άκουσε σφαίρες να εξοστρακίζονται πάνω στο θωρακισμένο όχημα. Στράφηκε για να κοιτάξει, και είδε ότι η λοχαγός και ο μάγος είχαν σκαρφαλώσει σε μια σκάλα. *Έξυπνοι πούστηδες* – εκεί δεν μπορούσε να τους χτυπήσει με το τετράκυκλο.

Πάτησε το πετάλι και οδήγησε το όχημα στην υπόγεια διάβαση του τρένου.

3.

Ο Βασνάρος οδήγησε το Παντοκρατορικό όχημα για κάμποση ώρα, προσπαθώντας ν'απομακρυνθεί αρκετά ώστε να μη μπορεί πλέον ο μάγος να εντοπίσει τον μικρό. Σύντομα, όμως, ήξερε πως θα έπρεπε να το αφήσει γιατί μ'αυτό έδιναν στόχο.

Λίγο πριν από το Σταυροδρόμι – τη μεγάλη διασταύρωση στο Κέντρο της Μέλβερηθ – σταμάτησε και είπε στον Ευγένιο να βγει από το όχημα. Ο μικρός υπάκουσε, και άρχισαν πάλι να βαδίζουν μέσα στους νυχτερινούς δρόμους.

«Μας έχασαν τώρα;» ρώτησε τον Βασνάρο.

«Το ελπίζω, μικρέ. Το ελπίζω.»

Από έναν πλευρικό δρόμο, ο Βασνάρος κοίταξε το Σταυροδρόμι, γεμάτο κόσμο και φώτα παρά τη νυχτερινή ώρα. Ένας αερομεταφορέας προσγειωνόταν σ'έναν πεζόδρομο, και ο πελάτης του κατέβαινε από τη σέλα του γρύπα. Μερικοί πλούσια ντυμένοι καβαλάρηδες περνούσαν, πηγαίνοντας ή φεύγοντας από κάποια διασκέδαση. Ένα ζευγάρι έμπαινε σ'ένα τρίκυκλο ενεργειακό όχημα, κλείνοντας το γυάλινο σκέπαστρο από πάνω τους. Ένας άντρας έβαζε το κράνος του και ανέβαινε σ'ένα δίκυκλο, το ενεργοποιούσε, κι έφευγε τρέχοντας, για να χαθεί

μέσα στους μικρότερους δρόμους της Μέλβερηθ. Κάποιοι στρατιώτες της Παντοκράτειρας περιφέρονταν τριγύρω, για λόγους ασφάλειας. Το ψηλό χτίριο του τηλεοπτικού σταθμού Διέξοδος ορθωνόταν στην αντικρινή μεριά του Σταυροδρομιού· τα λαξευτά γράμματα ΔΙΕΞΟΔΟΣ φώτιζαν στην οροφή του.

Ο Βασνάρος κοίταξε προσεχτικά τα σημεία που ήξερε πως βρίσκονταν τηλεοπτική πομποί των Παντοκρατορικών, και κοίταξε επίσης και αλλού, μήπως είχαν προσθέσει και καινούργιους τηλεοπτικούς πομπούς. Όταν βεβαιώθηκε για τον δρόμο που έπρεπε ν'ακολουθήσει, είπε στον μικρό: «Κράτα το κεφάλι σου κατεβασμένο και να πηγαίνεις δίπλα μου.» Προχώρησε, κρύβοντας τον Ευγένιο μέσα στην κάπα του, όπως ένα μεγάλο πουλί κρύβει κάτω από τη φτερούγα του ένα άλλο, μικρότερο, για να το προστατέψει.

Διέσχισαν το Σταυροδρόμι και βρέθηκαν πάλι σε μικρότερους δρόμους, πολύ πιο ήσυχους. Κανένας δεν βιάδιζε εδώ, μέσα στη νύχτα.

«Θα σε πάω κάπου όπου το ξέρω πως δε θάρθουν, ακόμα κι αν μας έχουν κάπως εντοπίσει,» είπε ο Βασνάρος. «Στο μέρος αυτό ίσως μέχρι και τα ξόρκια του μάγου τους να μη λειτουργούν σωστά.

»Μπορείς να βαδίσεις; Έχουμε ακόμα τρία, τέσσερα χιλιόμετρα να κάνουμε.»

Ο Ευγένιος κατένευσε με το κεφάλι, σιωπηλά.

«Μη φοβάσαι, μικρέ,» του είπε ο Βασνάρος αγγίζοντας τον ώμο του. «Δε θα σε πιάσουν όσο είσαι μαζί μου.»

Λίγο παρακάτω σταμάτησε για να βγάλει τα γυαλιά από την τραυματισμένη παλάμη του, να της ρίξει αντισηπτικό από ένα μπουκαλάκι που είχε στο σάκο του, και να την τυλίξει μ'ένα κομμάτι ύφασμα.

Η Ανάποδη Γειτονιά, ονόμαζαν την περιοχή ύστερα από εκείνο το περίεργο συμβάν.

Οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας είχαν έρθει και είχαν κάνει κάτι εδώ. Τι ακριβώς δεν ήταν βέβαιο, αλλά υποθέσεις γίνονταν πολλές. Ορισμένοι ίσως και να ήξεραν την αλήθεια, μα ο Βασνάρος δεν ήταν ανάμεσα σ'αυτούς. Είχε ακούσει διάφορα: ότι μάγοι και επιστήμονες είχαν διεξάγει κάποιο πείραμα που είχε αποτύχει, με καταστροφικές συνέπειες· ότι κάπου σε τούτη τη μεριά της πόλης υπήρχε μια διαστασιακή δίοδος η οποία οδηγούσε σε κάποια μολυσμένη διάσταση που είχε αρχίσει να διαρρέει μέσα στην πραγματικότητα της Σεργήλης διαφθείροντάς την· ότι οι Παντοκρατορικοί είχαν ψάξει για κάποιον υπερδιαστασιακό στρόβιλο, και τον είχαν βρει, γ'αυτό κιόλας το μέρος ήταν τώρα όπως ήταν· ότι όλα τούτα συνέβαιναν εξαιτίας της επιρροής κάποιου αρχαίου θεού από τον Ενιαίο Κόσμο, τον οποίο οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας είχαν ξυπνήσει. (Αυτό το τελευταίο, ο Βασνάρος το είχε ακούσει από άτομο που θεωρούσε ψαγμένο· γιατί δεν ήξερε ο καθένας για τη θεωρία του Ενιαίου Κόσμου, φυσικά – ότι όλες οι διαστάσεις του σύμπαντος ήταν κάποτε ενωμένες, και αυτό το όλο είχε μετά θρυμματιστεί.)

«Μικρέ, έχεις ξανακούσει για την Ανάποδη Γειτονιά;» ρώτησε ο Βασνάρος τον Ευγένιο, καθώς σταματούσαν σ'έναν δρόμο που γνώριζε ότι βρισκόταν στα όρια της Ανάποδης Γειτονιάς.

«Ο μπαμπάς μου έλεγε ότι είναι ένα κακό μέρος...»

«Ναι, σίγουρα είναι ένα κακό μέρος. Αλλά τώρα θα μας βοηθήσει, αν οι στρατιώτες με τις άσπρες στολές βρίσκονται ακόμα στο κατόπι μας. Δε θα πάμε, όμως, βαθιά στο εσωτερικό· θα περάσουμε μόνο από τις παρυφές.» Ο Βασνάρος έβγαλε ένα κορδόνι από τον σάκο του. Έδεσε το ένα άκρο στον καρπό του και το άλλο άκρο στον καρπό του μικρού. «Αυτό,» είπε, «είναι για

να μη χαθούμε, Ευγένιε. Γιατί υπάρχει κίνδυνος εκεί απ'όπου θα περάσουμε. Μην προσπαθήσεις να απομακρυνθείς από κοντά μου, ό,τι κι αν γίνει, εντάξει;»

Ο Ευγένιος κατένευσε.

«Αυτά που θα βλέπεις... μπορείς να θεωρήσεις ότι είναι παραισθήσεις. Ψεύτικα πράγματα.»

Ο Ευγένιος ακολουθούσε τον Βασνάρο κρατώντας και με τα δύο χέρια το κορδόνι που εκείνος είχε δέσει στον καρπό του. Είχε ακούσει για την Ανάποδη Γειτονιά και παλιότερα, όχι μόνο από τον πατέρα του αλλά και από άλλα παιδιά. Αυτοί που έμπαιναν εδώ δεν ξαναγύριζαν, έλεγαν. Χάνονταν. Δαίμονες τούς έπαιρναν σε άλλες διαστάσεις, έξω και μακριά από τη Σεργήλη. Ή μεταμορφώνονταν οι ίδιοι σε δαίμονες: τέρατα, που βάδιζαν για πάντα στην Ανάποδη Γειτονιά, μη μπορώντας να φύγουν.

Καθώς ο Ευγένιος όμως ακολουθούσε τον Βασνάρο, δεν έβλεπε τέρατα γύρω του: μόνο σπίτια, ορισμένα με πόρτες κλειστές, ορισμένα με πόρτες – παραδόξως για την ώρα (λίγο πριν τα ξημερώματα) – ανοιχτές, ορισμένα με φώτα αναμμένα, ορισμένα με φώτα σβηστά.

Από κάπου ένα όχημα ακούστηκε να περνά: το βουητό της μηχανής, ο ήχος των μεταλλικών τροχών επάνω στο πλακόστρωτο.

Ο Ευγένιος είδε τη σκιά του καβαλάρη ενός δίκυκλου ανάμεσα από δύο πολυκατοικίες.

Τα φώτα αναβόσβησαν σε ένα οίκημα, σαν να είχε γίνει εκεί, ξαφνικά, κάποια βλάβη στη ροή της ενέργειας. Και το επόμενο οίκημα στη σειρά, που πριν από λίγο έμοιαζε με εστιατόριο, δεν ήταν τώρα τίποτα περισσότερο από ένα ερείπιο.

Ο Ευγένιος τρόμαξε. Αλλά δεν είπε τίποτα.

Πέρασαν μπροστά από το ερείπιο που πριν έμοιαζε με εστιατόριο, και πίσω τους ένα γρύλισμα, σαν από αγριόγατα, αντήχησε.

Λίγο παρακάτω, ξαπλωμένοι στο δρόμο, παρουσιάστηκαν – κυριολεκτικά παρουσιάστηκαν, λες και ξεπήδησαν μέσα από τον αέρα – δύο άντρες και μία γυναίκα. Γελούσαν κι οι τρεις, και έπιναν ποτά από μπουκάλια. Ο ένας άντρας δάγκωνε μια από τις γάμπες της γυναίκας οι οποίες ξεπρόβαλλαν από την άκρη του φουστανιού της. Ήταν μαυρόδερμος σαν τον σκοτεινό ουρανό. Εκείνη είχε δέρμα πράσινο, που ο μπαμπάς του Ευγένιου πάντα έλεγε ότι ήταν σπάνιο. Ο άλλος άντρας είχε δέρμα λευκό-ροζ και ξυρισμένο κεφάλι, και μόνο ένα μάτι.

«Ελάτε, καθίστε!» φώναξε η γυναίκα στον Βασνάρο και στον Ευγένιο. «Γιορτάζουμε απόψε! Είναι τα γενέθλιά μου!»

Ο Βασνάρος δεν έδωσε καμία απάντηση· τους προσπέρασε. Ο Ευγένιος τούς κοίταζε πάνω απ'τον ώμο του.

Αισθάνθηκε ένα απότομο τράβηγμα του κορδονιού που έδενε τον καρπό του.

«Βλέπε μπροστά σου, μικρέ. Μπροστά σου!»

Ο Ευγένιος πήρε το βλέμμα του από τους τρεις που γελούσαν και έπιναν.

Κοίταξε μπροστά και, μετά, επάνω: καθώς νόμισε πως οι πολυκατοικίες έγερναν. Έγερναν και οι κορυφές τους πήγαιναν να συναντηθούν!

«Κοίτα!» φώναξε, δείχνοντας ψηλά, φοβισμένος. «Θα πέσουν!»

«Δε θα πέσουν, Ευγένιε. Σου είπα – μην πιστεύεις ό,τι βλέπεις. Νομίζουμε ότι γέρνουν· δεν γέρνουν πραγματικά.»

Γγγγγγγγγγγγγγγ... Γγγγγγγγγγγγγ! Ο ήχος μιας μηχανής. Ένα δίκυκλο ήρθε, στρίβοντας σε μια γωνία. Ένας άντρας ήταν επάνω του, χοντρός και με δέρμα γαλάζιο και πράσινα μαλλιά και μούσια.

Σταμάτησε μπροστά τους. «Συγγνώμη, φίλε,» είπε στον Βασνάρο. «Πού είναι το χτίριο του *Ιδιόκλητου*; Γυρίζω για ώρες σήμερα και δε μπορώ να το βρω.»

Ιδιόκλητος: ο ένας από τους δύο τηλεοπτικούς σταθμούς της Μέλβερηθ. Ο Ευγένιος τον ήξερε.

«Είσαι σε τελείως άλλη μεριά της πόλης, αδελφέ,» του απάντησε ο Βασνάρος μέσα απ'το σκοτάδι της κουκούλας του. «Θα έπρεπε να είσαι βόρεια ενώ είσαι νότια.»

Ο άντρας κούνησε το κεφάλι του. «Δεν είναι δυνατόν! Τι είν'αυτά που λες; Γιατί να θες να με κοροϊδέψεις; Γυρίζω τόσες ώρες εδώ, γαμώ τα μυαλά της Λόρκης!» φώναξε, φανερά τσαντισμένος.

«Με ρώτησες και σου απάντησα. Είσαι νότια ενώ θα έπρεπε να είσαι βόρεια.»

«Γαμιόλη!» Ο άντρας κατέβηκε από το δίκυκλο. «Τι σκατά έχετε κάνει, ρε; Ποιοι είστε; Γιατί θέλετε και με μπερδεύετε εδώ; Τι είναι; Κάποιο γαμημένο *πείραμα*;» Άρπαξε τον Βασνάρο, και με τα δύο χέρια, από την κάπα του.

«Στην Ανάποδη Γειτονιά είσαι. Στα νότια της πόλης. Τώρα, άφησε τα ρούχα μου.»

«Δεν υπάρχει καμια Ανάποδη Γειτονιά! Για μαλάκας σού μοιάζω;» γκάριξε ο γαλανόδερμος άντρας. Ύψωσε το ένα του χέρι κι έκανε να γρονθοκοπήσει τον Βασνάρο. Εκείνος τού έπιασε τη γροθιά με το ελεύθερό του χέρι, και με το χέρι που ήταν δεμένο με το κορδόνι – και κατεβασμένο για να μη δυσκολεύει τον Ευγένιο – χτύπησε τον άντρα χαμηλά, κάτω απ'τη ζώνη.

Εκείνος πετάχτηκε πίσω, διπλωμένος. Ο Βασνάρος τον γρονθοκόπησε στο κεφάλι, σωριάζοντάς τον.

Ο Ευγένιος ήταν εντυπωσιασμένος. «Να πάρουμε το δίκυκλο;» ρώτησε.

«Όχι,» είπε ο Βασνάρος. «Το μέρος είναι καταραμένο – όπως και ό,τι υπάρχει μέσα του.»

Συνέχισαν να βαδίζουν, χωρίς να στρίψουν πουθενά. Ο Βασνάρος δε φαινόταν πρόθυμος ν'αλλάξει δρόμο. *Θα περάσουμε μόνο από τις παρυφές*, είχε πει στον Ευγένιο. *Παρυφές*: το αγόρι νόμιζε ότι είχε ακούσει αυτή τη λέξη στο σχολείο· πρέπει να σήμαινε *άκριες*, εκεί όπου τελειώνει κάτι και αρχίζει κάτι άλλο.

Μια γυναίκα έγνεψε στον Βασνάρο από μια πόρτα. Φορούσε μόνο ένα κοντό νυχτικό, μισάνοιχτο μπροστά. Ο Ευγένιος την κοίταξε με ενδιαφέρον. Ο Βασνάρος την αγνόησε τελείως, και τράβηξε το κορδόνι του αγοριού. «Μπροστά σου, μικρέ! Μπροστά σου!»

Ο δρόμος έμοιαζε ατελείωτος. Ανάμεσα από τα ψηλά οικοδομήματα, ο ουρανός είχε αρχίσει ν'ανοίγει. Η αυγή δεν ήταν μακριά.

Η πόρτα μιας πολυκατοικίας ανοιγόκλεισε από μόνη της, χωρίς νάναι κανένας άνθρωπος εκεί.

Από ένα παράθυρο μια κραυγή αντήχησε.

Ο δρόμος τελείωσε. Βρέθηκαν σ'έναν άλλο δρόμο, που στο βάθος του φαίνονταν οι ράγες του τρένου. Καθώς βάδιζαν, το φως ολοένα και δυνάμωνε στον ουρανό. Το τρένο πέρασε από μπροστά τους, μουγκρίζοντας.

«Πηγαίνει νότια, μικρέ, στις ερήμους,» είπε ο Βασνάρος στον Ευγένιο, και τον οδήγησε σ'ένα μέρος κοντά στις ράγες: ένα μέρος που δεν μπορούσες να το δεις από τα παράθυρα του τρένου αλλά ούτε κι από τον δρόμο. Τα πυκνοχτισμένα οικοδομήματα σχημάτιζαν κάτι σαν φυσική σπηλιά εδώ.

Ο Βασνάρος κι ο Ευγένιος κάθισαν στο έδαφος.

«Έχεις ξανάρθει εδώ;» ρώτησε το αγόρι.

«Ναι. Αυτή η περιοχή είναι ακριβώς πίσω από την Ανάποδη Γειτονιά. Τα σπίτια της έχουν εγκαταλειφθεί όλα. Κανείς δεν έρχεται. Ούτε οι τρελοί δεν πλησιάζουν. Μην ανησυχείς, όμως· δε

θα δούμε πράγματα όπως αυτά στην Ανάποδη Γειτονιά. Το μέρος δεν είναι μολυσμένο.

»Θα ξεκουραστούμε εδώ ώσπου να πέσει η νύχτα, και τότε θα σε πάω στους ανθρώπους που θα σε πάρουν κοντά τους.»

Μετά από λίγο, ο Ευγένιος είπε: «Δε θέλω να φύγω από σένα.»

«Μη λες μαλακίες, μικρέ. Τι θα κάνεις μαζί μου; Εγώ κυνηγιέμαι συνέχεια. Τόχω βάλει σκοπό να σκοτωθώ. Θα δεις που θα σ'αρέσει μ'αυτούς. Έχεις ακούσει για την Επανάσταση;»

Ο Ευγένιος ένευσε σιωπηλά.

«Επαναστάτες είναι. Πολεμάνε τους Παντοκρατορικούς. Οργανωμένα, και τέτοιες μαλακίες.»

«Γιατί κι εσύ δεν είσαι μαζί τους;»

«Δεν είμαι υπέρ του οργανωμένου, μικρέ,» αποκρίθηκε μουντά ο Βασνάρος. «Κάνω τη δική μου αντίσταση όπου και όπως θέλω.» Έβγαλε ένα τσιγάρο από τον σάκο του και το άναψε μ'έναν ενεργειακό αναπτήρα. «Καλύτερα θα είσαι μ'αυτούς,» είπε, φυσώντας καπνό προς το χώμα ανάμεσα στις μπότες του. «Θα σε φροντίσουν όπως πρέπει. Και μάλλον θα σε κάνουν σαν τη μούρη τους.» Μειδίασε. «Θα πολεμάς στρατιώτες με άσπρα ρούχα, μικρέ.»

«Κι ο μπαμπάς μου; Θα τον φέρουν πίσω;»

«Αυτό δεν το ξέρω,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος. «Δεν είναι εύκολο να φέρεις κάποιον πίσω από τα ορυχεία στα βουνά. Θα σου πουν εκείνοι, όμως.»

4.

Ο μικρός κοιμήθηκε μερικές ώρες. Το ίδιο κι ο Βασνάρος. Τελικά, ξύπνησε από τη φασαρία που έκανε το τρένο. Κοίταξε το ρολόι

του. Πλησίαζε μεσημέρι. Περίμενε να ξυπνήσει κι ο Ευγένιος, και του είπε ότι θα πήγαινε ν'αγοράσει φαγητό. «Μην το κουνήσεις.»

«Θα περάσεις ξανά από εκεί;» τον ρώτησε ο μικρός. Δε χρειαζόταν να εξηγήσει σε τι αναφερόταν.

«Υπάρχει ένα άνοιγμα στα κάγκελα της γραμμής του τρένου, λίγο πιο κάτω,» είπε ο Βασνάρος. «Όχι, λοιπόν, δε θα περάσω από εκεί.»

Όταν επέστρεψε πάλι κοντά στον Ευγένιο, ο μικρός ήταν στη θέση που τον είχε αφήσει, τυλιγμένος σφιχτά μέσα στο πανωφόρι του και έχοντας τα πόδια του μαζεμένα. Ο Βασνάρος κάθισε πλάι του, άνοιξε τον σάκο του, και έβγαλε φαγητό και αναψυκτικά που είχε αγοράσει από τη Χαραυγή – τη συνοικία από την άλλη μεριά του σιδηρόδρομου.

«Τίποτα συγκλονιστικό όσο έλειπα;» ρώτησε τον μικρό.

Ο Ευγένιος κούνησε το κεφάλι.

«Ούτε ένα κλεφτρόνι; Ούτε ένας στρατιώτης με άσπρα; Ούτε ένα φάντασμα από την Ανάποδη Γειτονιά;»

Ο Ευγένιος συνοφρυώθηκε.

Ο Βασνάρος χαμογέλασε πλατιά, για να του δείξει ότι αστειευόταν, και του έδωσε φαγητό και αναψυκτικό.

Έφαγαν χωρίς να μιλούν και, μετά, ο Βασνάρος άναψε τσιγάρο, έβγαλε ένα κιτρινωμένο βιβλίο από τον σάκο του, το άνοιξε εκεί όπου είχε βάλει τον σελιδοδείκτη, κι άρχισε να διαβάζει.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Ευγένιος.

«Οι Ρημαγμένες Πολιτείες. Μυθιστόρημα. Μ'αρέσει να διαβάζω. Κακές συνήθειες, μικρέ.»

Ο Ευγένιος δεν μίλησε.

«Εσύ διαβάζεις;» τον ρώτησε ο Βασνάρος.

Ο Ευγένιος κούνησε το κεφάλι.

«Ο πατέρας σου διάβαζε;»

«Όχι.»

Ο Βασνάρος πήρε ένα βιβλίο απ'τον σάκο του και το έδωσε στον Ευγένιο. Επάνω στο εξώφυλλο έγραφε ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ. «Δοκίμασε άμα θες. Ώς το βράδυ δεν θα το κουνήσουμε από δω, έτσι κι αλλιώς.»

Ο μικρός άνοιξε δειλά το βιβλίο και κοίταξε μέσα.

Ένα τρένο ακούστηκε να περνά, μετά από κάποια ώρα.

Όταν νύχτωσε, ο Βασνάρος οδήγησε τον Ευγένιο στο άνοιγμα των κάγκελων μπροστά από τις ράγες του τρένου. Το τρένο είχε περάσει πιο πριν, οπότε δεν υπήρχε κίνδυνος να τους πατήσει. Διέσχισαν τον σιδηρόδρομο και έφτασαν στα κάγκελα στην άλλη μεριά, όπου επίσης υπήρχε ένα άνοιγμα – πράγμα, προφανώς, όχι τυχαίο. Το μονοπάτι αυτό το χρησιμοποιούσαν διάφοροι υποψιασμένοι, όπως ήξερε ο Βασνάρος: άνθρωποι του δρόμου, όλοι τους.

Μαζί με τον μικρό βρέθηκαν στη Χαραυγή και βάδισαν ανάμεσα στις πολυκατοικίες της, προτιμώντας τους μικρότερους δρόμους από τους μεγαλύτερους.

«Θα περπατήσουμε για κάμποση ώρα,» είπε ο Βασνάρος. «Δε ρισκάρω να μπούμε σε επιβατηγό, έτσι όπως σε κυνηγάνε τα σκυλιά της Παντοκράτειρας. Θα μπορούσα, βέβαια, να κλέψω κανένα όχημα ή άλογο, μα κι αυτό ίσως να τραβήξει ανεπιθύμητη προσοχή. Καταλαβαίνεις, ε;»

Ο Ευγένιος ένευσε.

Ο μικρός δε μιλάει και πολύ, σκέφτηκε ο Βασνάρος. «Σ'άρεσε τελικά το βιβλίο που σου έδωσα;»

«Καλό ήταν.»

«Διάβασες εξήντα σελίδες. Δεν πρέπει να το βαρέθηκες.»

«Δεν το βαρέθηκα. Αλλά γιατί θέλουν όλοι αυτό το πετράδι που το λένε 'το Τραγούδι της Ερήμου';»

Ο Βασνάρος μειδίασε. «Θα το μάθεις αυτό στο τέλος.» Έβγαλε το μυθιστόρημα από τον σάκο του και του το έδωσε. «Πάρτο. Δώρο από μένα.»

Ο Ευγένιος το πήρε. «Ευχαριστώ.» Το έκρυψε μέσα στο πανωφόρι του.

Η διαδρομή δεν ήταν μικρή. Κάπου εφτά χιλιόμετρα μέχρι να φτάσουν στον προορισμό τους, τα υπολόγιζε ο Βασνάρος – και δε νόμιζε ότι έκανε λάθος: ήξερε τούτη την καταραμένη πόλη καλύτερα απ'τον καθένα, ύστερα από τόσα χρόνια στους δρόμους της.

Ο Ευγένιος ήταν φανερά εξουθενωμένος όταν τελικά έφτασαν μπροστά στα σκαλοπάτια του θεάτρου. Πάνω από την είσοδο υπήρχαν μεγάλα γράμματα που έλεγαν: ΘΕΑΤΡΟ «ΠΕΡΙΘΛΑΣΙΣ». Κι επάνω στην κλειστή, τζαμένια πόρτα κρεμόταν μια πινακίδα που έγραφε ΚΛΕΙΣΤΟΝ.

Ο Βασνάρος ανέβηκε τα σκαλοπάτια και χτύπησε την πόρτα με τη γροθιά του.

Τελικά, ένας άντρας φάνηκε πίσω από το τζάμι. Ξεκλείδωσε και άνοιξε. Ήταν ψηλός και χρυσόδερμος, με σγουρά, μαύρα μαλλιά. Ο Βασνάρος τον ήξερε. Ονομαζόταν Γρηγόριος και ήταν ιδιοκτήτης του θεάτρου. Κάθε άλλο παρά πλούσιος. Αγωνιζόταν για να τα βγάλει πέρα, κι αυτό ήταν φανερό από το γεγονός ότι εκείνος και η γυναίκα του έμεναν στο θέατρο· δεν είχαν άλλο σπίτι.

Επίσης, ήταν κι οι δυο τους σύνδεσμοι της Επανάστασης.

«Στους δρόμους της τελευταίας πόλης...» του είπε ο Βασνάρος.

«...θα στέκουμε χωρίς αφέντες...» αποκρίθηκε ο Γρηγόριος, όπως όφειλε.

«...και ο χρυσός άνεμος θα χτυπά τα πρόσωπά μας,» τελείωσε τον συνθηματικό διάλογο ο Βασνάρος.

«Τι σε φέρνει εδώ, τέτοια ώρα;» ρώτησε ο Γρηγόριος, παραμερίζοντας για να τον αφήσει περάσει.

Ο Βασνάρος μπήκε, και ο Ευγένιος τον ακολούθησε.

«Ποιος είναι ο μικρός;» ρώτησε αμέσως ο Γρηγόριος, καχύποπτα, καθώς τώρα πρέπει να τον είχε προσέξει.

«Το αγόρι είναι ο λόγος που είμαι εδώ,» απάντησε ο Βασνάρος. «Ευγένιο τον λένε, και είναι μπλεγμένος με τα σκυλιά της Παντοκράτειρας.»

«Ελπίζω μόνο να μην τους τράβηξες στο θέατρό μου.»

«Μη φοβάσαι· μας έχουν χάσει εδώ και μια νύχτα.»

Η Αλκίνια, η γυναίκα του Γρηγόριου, πρόσφερε σε όλους κούπες με ζεστή σοκολάτα, καθώς κάθονταν στις θέσεις του άδειου θεάτρου και ο Βασνάρος τούς διηγιόταν τι είχε συμβεί με τον Ευγένιο. Ήταν λυγερή και όμορφη, και τα κατσαρά, μαύρα μαλλιά της έπεφταν σαν χείμαρρος ως τη μέση της. Το δέρμα της είχε καφέ χρώμα. Ήταν ηθοποιός, απ'ό,τι γνώριζε ο Βασνάρος· και καλή, είχε ακούσει, αν και ο ίδιος ποτέ δεν είχε τύχει να τη δει επί σκηνής.

«Και θέλεις να τον κρατήσουμε εμείς, τώρα...» είπε ο Γρηγόριος, όταν ο Βασνάρος τελείωσε. Έστρεψε τα μάτια του στον Ευγένιο· εκείνος απέφυγε το διαπεραστικό βλέμμα του θεατρώνη.

«Δεν έχει πού αλλού να πάει,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος. «Αν δεν τον πάρετε εσείς, δεν ξέρω τι θα τον κάνω. Σίγουρα, δεν μπορώ να τον κρατήσω.»

«Ακόμα δεν έχεις βάλει μυαλό, λοιπόν;» του είπε η Αλκίνια. «Περιφέρεσαι όπου τύχει;»

«Αυτός είναι ο δρόμος μου,» αποκρίθηκε, κάπως απότομα, ο Βασνάρος.

«Σου έχουμε ξαναπεί ότι η Επανάσταση μετά χαράς θα σε δεχόταν...»

«Δε χρειάζομαι κανέναν να με 'δεχτεί'. Το πρόβλημά μου με τους Παντοκρατορικούς είναι προσωπικό.»

«Θα σκοτωθείς, στο τέλος, έτσι όπως ζεις-»

«Κι εσείς νομίζεις ότι θα ζήσετε;» της είπε ο Βασνάρος.

Η όψη της Αλκίνιας στράβωσε, δυσανεστημένα.

«Τα έχουμε ξανασυζητήσει αυτά,» είπε ο Γρηγόριος. «Ο Βασνάρος το ξέρει ότι αν θέλει μπορεί να γίνει σύντροφός μας. Αλλά δεν θέλει.» Εστίασε το βλέμμα του στον Βασνάρο. «Ωστόσο, μας ζητά χάρες...»

«Αν δε θέλετε να κρατήσετε τον μικρό, τότε, εντάξει, θα πρέπει να βρω μια άλλη λύση. Παρεμπιπτόντως, η χάρη δεν είναι για μένα - είναι για το αγόρι, και το ξέρεις. Οι δρόμοι αυτής της κωλοπόλης δεν είναι το καλύτερο μέρος για να μεγαλώσει.»

«Είναι προφανές,» είπε, δεικτικά, η Αλκίνια.

«Εγώ,» αντιγύρισε ο Βασνάρος, «ήμουν πιο μεγάλος απ'αυτόν όταν βρέθηκα μόνος μου. Και μη μιλάς σα να ξέρεις κάτι για μένα - γιατί δεν ξέρεις τίποτα.»

Ο Γρηγόριος αναστέναξε. «Αρκετά,» είπε. «Θα τον κρατήσουμε. Αφού χρειάζεται τη βοήθεια της Επανάστασης, η Επανάσταση θα του προσφέρει τη βοήθειά της. Δε θα μείνει εδώ, βέβαια, στο θέατρο. Θα πρέπει να αποφασίσουμε πού θα τον στείλουμε, τελικά. Μπορεί και σ'άλλη πόλη.»

Ο Βασνάρος κοίταξε τον Ευγένιο: ο μικρός έμοιαζε τρομοκρατημένος απ'όλα τούτα. «Τι λες; Θα μείνεις μ'αυτόν τον ξινισμένο τύπο;»

Ο Ευγένιος ρώτησε τον Γρηγόριο: «Θα πάμε να βρούμε τον μπαμπά μου;»

«Δε μπορώ να σ'το απαντήσω αυτό, Ευγένιε· δεν εξαρτάται καθόλου από εμένα. Το μόνο που μπορώ να σου υποσχεθώ είναι ότι θα κάνω ό,τι περνά απ'το χέρι μου για να σε βοηθήσω.»

«Κι αυτό,» είπε ο Βασνάρος, αγγίζοντας τον ώμο του μικρού, «δεν το κάνουν όλοι στη Μέλβερηθ αφιλοκερδώς. Είμαι βέβαιος ότι είσαι αρκετά μεγάλος για να το ξέρεις.»

Ο Ευγένιος ένευσε. «Ευχαριστώ, κύριε,» είπε στον Γρηγόριο.

«Μη λες ανοησίες, μικρέ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Θα το έκανα για οποιονδήποτε χρειαζόταν τη βοήθειά μου. Γιατί νομίζεις ότι είμαι συνεχώς στα πρόθυρα της χρεοκοπίας;» Και χαμογέλασε.

Ο Βασνάρος ήπια μια γουλιά απ'τη σοκολάτα του. «Χαίρομαι που τα βρήκατε μεταξύ σας.»

«Θα μείνεις για το βράδυ;» τον ρώτησε ο Γρηγόριος.

«Γιατί όχι; Δεν έχω πού αλλού να πάω.»

«Ακόμα, δηλαδή, δεν έχεις σταθερό σπίτι...» είπε η Αλκίνια.

«Ταξιδεύω ελαφρά, και το ταξίδι μου δεν έχει τελειώσει.»

Τον Ευγένιο τον έβαλαν να κοιμηθεί σ'ένα από τα καμαρίνια πίσω από τη σκηνή, και τον Βασνάρο σ'ένα άλλο καμαρίνι. Η Αλκίνια τού έφερε μια κουβέρτα κι ένα μαξιλάρι.

«Δεν ξέρω αν έχεις συνηθίσει να κοιμάσαι με κουβέρτες, μαξιλάρια, κι άλλα τέτοια άχρηστα πράγματα, αλλά ορίστε, εδώ είναι, για την περίπτωση που θα σου χρειαστούν.» Τα άφησε πάνω σε μια καρέκλα.

«Τι νομίζεις ότι είμαι; Από τα Φέρνιλγκαν; Όχι πως δεν έχω κοιμηθεί, βέβαια, και σε παγκάκια, ή σε χειρότερα μέρη...»

«Γιατί είσαι έτσι;» τον ρώτησε η Αλκίνια. «Τι σου συνέβη; Σε πείραξαν ποτέ οι επαναστάτες;»

«Όχι.»

«Τότε, ποιο είναι το πρόβλημά σου και δε θες να μπεις στην Επανάσταση; Πολεμάμε τον ίδιο εχθρό.»

«Μ'εμένα είναι θέμα προσωπικής εκδίκησης· δεν τους πολεμάω επειδή δε γουστάρω την ιδεολογία τους.»

«Νομίζεις ότι για πολλούς από τους επαναστάτες δεν είναι θέμα 'προσωπικής εκδίκησης';»

«Μπορεί και να είναι, αλλά δεν χρειάζομαι παρέα. Ξέρω τι γίνεται σ'αυτές τις περιπτώσεις.»

Η Αλκίνια συνοφρυώθηκε. «Τι γίνεται; Βοηθάμε μικρά παιδιά που μας δίνουν κάποιοι σαν εσένα;»

«Σας βρίσκουν και σας σκοτώνουν, στο τέλος. Και δε μ'απασχολεί να είμαι μαζί σας για να σας δω να πεθαίνετε.»

Η Αλκίνια συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας τον. «Ήσουν κάποτε με την Επανάσταση;»

«Όχι, ποτέ.»

«Πραγματικά, δεν σε καταλαβαίνω.»

«Δε σ'το ζήτησα. Ευχαριστώ, όμως, για την κουβέρτα.»

Η Αλκίνια έφυγε από το καμαρίνι, αφήνοντάς τον μόνο.

Ο Βασάρος γδύθηκε, έστρωσε την κουβέρτα κάτω, και ξάπλωσε, ανάβοντας ένα τσιγάρο και κοιτάζοντας το ταβάνι που ήταν γεμάτο σκιές. Μονάχα μια μικρή λάμπα λαδιού ήταν αναμμένη.

Θυμήθηκε, γ'ακόμα μια φορά, κάποιους που, προτού καν αρχίσει αυτή η Επανάσταση, είχαν κάνει τη δική τους επανάσταση.

Θυμήθηκε εκείνο τον εξωδιαστασιακό δαίμονα μέσα στο σπίτι τους, που δεν μπορεί να τον είχαν φέρει άλλοι από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας.

Θυμήθηκε τη μητέρα του να του φωνάζει να φύγει από το δωμάτιο. Θυμήθηκε τον εαυτό του να τρέχει να ειδοποιήσει το κορίτσι που αγαπούσε, τον πρώτο του έρωτα.

Θυμήθηκε φωτιά και δυνατά τραντάγματα: πόρτες να πέφτουν, τοίχους να καταρρέουν, γυαλιά να σπάνε, παντού.

Τι γαμημένος εφιάλτης...

Ένα κακό όνειρο που στοιχειώνει την πραγματικότητα, για πάντα.

Ο Βασνάρος έσβησε το τσιγάρο του στον τοίχο. *Ναι, αυτή η υπόθεση είναι προσωπική...*